



МАЙМУНКАТА МИМУСЪ.

IV. Мимусъ е вече членъ на моето семейство.

— Кжде носишъ моето високо столче, на което съмъ седѣла азъ, когато съмъ била малка? — ме пита дъщеря ми.

— Мимусъ е вече нашето дете, Аня, той е членъ на нашето семейство. На столчето той ще седи край трапезата, когато се хранимъ.

И, наистина, на него Мимусъ свикна да седи съвсемъ правилно. Отначало, когато го поставяхме, той се теглѣше да стане и се мжчеше да си измъкне краката, но, като му подвижнѣхъ: „С-с-с, Мимусъ, с-с-с“, — той се смиряваше.

Сутринъ, щомъ съмнѣше, азъ оставяхъ въ клетката на нашата домашна маймунка чай. Тя ме срѣщаше като сжщински другаръ и приятелъ. Покачваше се по мене и се оставаше свободно да я прегръщамъ, дори и да я цѣлувамъ. Сега вече се оставяше, да ѝ бърша носа съ носната кърпа, и не се опитваше да я кжса.

— Не искашъ ли, Мимусчо, да се повозишъ съ количката? — питамъ го азъ. И, като взехъ маймунката, поставихъ я въ количката. Тя бърже изкочи и побѣгна.

— Добре, тогава вижъ, азъ какво ще направя! Вземамъ количката и я бутвамъ огъ височината надолу. Тя се потърколи сама и се удари о стената.

Въ това време Мимусъ внимателно следѣше, какво става. Азъ пакъ поставихъ количката на височинката и се отдалечихъ. Сега самъ той бутна количката. Тя се потърколи съ шумъ, а въ това време той избѣга на страна, но не преставаше да наблюдава движението ѝ. Това се повтори нѣколко пжти.

Следъ половинъ часъ време малкиятъ хитрецъ, Мимусъ, вече самъ качваше и спускаше количката и така свикна съ това, че почна дори да се вози въ нея. А всички ние следѣхме съ затаенъ дѣхъ неговитѣ успѣхи.

Въ нашата стая Мимусъ обичаше да се катери по